igennem er anvist Kvinden; senere har jeg hørt den tit nok, thi naar et Pigebarn bliver født til Verden, lyder jo endnu en Efterdønning af Asger Rygs store Godmodighed, for hver Gang en Fader værdsætter sin Glæde i de Ord: „Det er **kun** en Pige", lige som det ligger skjult i den Højmodighed, hvormed Mændene, hver Gang de offentlig optager en Inventarieliste over Kvindens Aandsevner, tildele hende $^1/_3$ af de mandlige dito, nemlig *Følelsen;* men beholde selv Forstanden og Viljen som absolute mandlige Prærogativer; mon det er i den Sammenhæng, at, ved Lærerindeembeders Opslag, hendes Kakkelovn — der antagelig supponeres ogsaa at høre til Femininum — afknappes $^1/_3$ Brændsel?

Negativiteten toner igennem Ordene: „Kvinden tie i Forsamlingen", og ganske vist, naar man paa Smaabyers kommunale og politiske Arenaer hører mandlige Talere og meget ofte forgæves spejder efter en Smule Traad at klamre sig til for gennem de i Luften svævende Forsætninger uden Eftersætning at finde Rede i den formodede logiske Tankebygnings Labyrint, medens man idelig gøres usikker i sin Søgen ved den overflødige Mængde *og*'er, *æh*'er, *hm*'er, der er Bygningens sammenføjende Kalk, saa nødes man tit til at tilstaa, at baade i Form og Indhold er den mandlige Veltalenhed ofte kun et maadeligt Surrogat for Mælk og Honning, og man faar Respekt for den fremskuende Aand, der ved sit „Kvinden tie i Forsamlingen" har søgt at afskære Konkurrencen.

Kampen for at holde Kvinden paa det traditionelle negative Stade var jeg Vidne til i en lille By, da Loven om Tilsyn med Plejebørn bragte Debatten i det kommunale Raad til at dreje sig om, hvorvidt man turde lægge denne *„offentlige"* Bestilling i Kvindens Hænder, thi da rejste sig nemlig en Bedsteborger, og i varme Ord beviste han det uheldige heri: „thi," sagde han, „en Kvinde vil ved et saadant Tilsyn finde en Mængde Smaating, som en Mand intet Hensyn tager til," og med denne Motivering blev det kendt for Ret at være, at ogsaa Goldammebestillingen blev underlagt Sværdsiden i den lille Kommune.

Mandens Iver for at holde Kvinden paa Nr. 2-Standpunktet fremtraadte ved Behandlingen i Landsthinget af det første Lovforslag om Kvindens Valgret; det var da overmaade oplysende at høre, hvorledes en Digter, der har skrevet en Mængde rørende Vers til Kvindens Forherligelse, værnede om hendes Kvindelighed, og ved Beviser, hentede fra Moral og Religion, fik Forslaget forkastet.

Men nu kommer jeg til det, som forvirrer mig. Jeg bor nu her i Byen som Lærerinde-Emeritus og har som saadan en Stilling, der er mere rig paa Tid end egentlig paa Indtægter; jeg ser en Mængde Eksempler paa, hvorledes Kvindesagen har faaet Vind i Sejlene, hvorledes Kvinden er vokset, men ogsaa, hvorledes Emancipationen skyder en Mængde vilde Skud i Retning af Inkonsekvens og Efterabelse; som nu f. Eks. paa Kvindernes Udstilling i Sommer, hvad skulde vi *der* med det mandlige Opsyn? Kunde Kvinderne ikke have magtet den Opgave at staa ved Tælleapparatet, saa vi vare blevne fri for disse Hanblomster? Og nu Kvinden i det daglige Liv (jeg mener ikke Kvinden paa Cykle, jeg forstaar, at det at vinde Tid ogsaa for hende er Penge, og nu har hun lært at tumle Cyklen med Lethed og Ynde), jeg mener hendes Tragten efter at ligne Manden i Klædedragt; man ser hende i Manchetlinned, med Humbug, Mandstrøje — Jakke og Hue samt en Beklædning, der har en mistænkelig Stræben efter at ligne rent ud sagt — Bukser; og nu Tobakken! jeg mødte i Sommer i Dyrehaven en Kvinde med en tyk Cigar dinglende i den ene Mundvig, udsendende Røgskyer som et Lokomotiv; det samme Syn mødte mig i en Jernbanekupé og senest igaar i Frederiksberg Allé midt om Dagen. Lad nu være, at Klædedragten er et Modeprodukt, endskønt jeg ikke synes, at den efter Frihed og Fremskridt